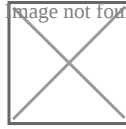

Άρωμα άνοιξης από... Αμερική

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

[1_anthi](#) Η Αφροδίτη περπατούσε μελαγχολική μέσα στο δάσος. Ακολουθούσε το μονοπάτι που της είχε δείξει ο πατέρας της την τελευταία φορά που είχαν έρθει για έναν περίπατο. Τα δέντρα τής φαίνονταν ψηλότερα. Τα κλαδιά τους είχαν γεμίσει καταπράσινα φυλλαράκια και ροζ ανθάκια. Ο χειμώνας είχε πλέον τελειώσει για τα καλά. Μπορεί ο Μάρτης να είχε πολλές βροχές και να τους έκανε να ακυρώσουν κάποιες εκδρομές, αλλά ευτυχώς είχε έρθει ο λουσμένος στο φως Απρίλης και μαζί του είχε φέρει για τα καλά πια την άνοιξη.

Άκουσε ένα απόσπασμα μιας σονάτας του Beethoven, για βιολί και πιάνο, που έχει τον τίτλο «Άνοιξη»

%anoixibioli%

[2_asproloyloydi](#) Ήθελε να περπατήσει λίγο μόνη της η Αφροδίτη. Αφηρημένη μάζευε μηχανικά όποιο άσπρο λουλούδι έβρισκε στο δρόμο της. Το μυαλό της ταξίδευε πολύ μακριά σήμερα, πέρα από τον Ατλαντικό ωκεανό, στην Αμερική. Εκεί είχαν εγκατασταθεί τα δύο αγαπημένα της ξαδέλφια, ο Νίκος και η Έλενα, μαζί με τους γονείς τους, πριν από δύο χρόνια. Και ειδικά αυτή την εποχή της έλειπαν πολύ. Θυμόταν που κάθε φορά, κάθε άνοιξη που άνοιγε ο καιρός, τα τρία

[3_synnefa](#) Ξαδέλφια συναντιόντουσαν σ' αυτό το δασάκι και έτρεχαν και γελούσαν και έπαιζαν κρυφτό ανάμεσα στα δέντρα. Και όταν κουράζονταν από το παιχνίδι, ξάπλωναν στο γρασίδι και κοιτούσαν τον ουρανό, μιλούσαν για τα σύννεφα και τη μορφή τους που άλλαζε κάθε λίγο και λιγάκι. Και μετά, όταν επέστρεφαν εκεί όπου τους περίμεναν οι μαμάδες τους με το κολατσιό τους και έτρωγαν όλοι μαζί, τι όμορφα που ήταν...

[4_afroditi_dentro](#) Βουρκωμένη η Αφροδίτη κάθισε στο έδαφος και ακούμπησε την πλάτη της στον κορμό ενός τεράστιου δέντρου. Κοίταξε για λίγο τα πουλάκια που κελαηδούσαν στα κλαδιά. Στη συνέχεια έβγαλε από τη δεξιά τσέπη του μπουφάν της ένα τσαλακωμένο γράμμα, ένα γράμμα που φαινόταν ότι είχε διαβαστεί δεκάδες φορές. Το ξεδίπλωσε και άρχισε να το διαβάζει φωναχτά: «Αγαπημένη μου ξαδερφούλα, γεια σου. Ελπίζω να είσαι καλά. Είμαι σίγουρη και εγώ κι ο Νίκος ότι τώρα που μπήκε η άνοιξη θα περπατάς στο δασάκι μας, θα θαυμάζεις την ανθισμένη φύση και θα ονειροπολείς. Και εμείς εδώ όταν περπατάμε

στη φύση ονειροπολούμε και σκεφτόμαστε την όμορφη Ελλάδα. Αλλά οι γονείς μας δουλεύουν πολύ εδώ στην Αλαμπάμα και δεν έχουν και πολύ χρόνο για εκδρομές και εξομήσεις. Οπότε πολλές φορές χρησιμοποιούμε... τη φαντασία μας για να πάμε καμιά εκδρομή!»

Image not found or type unknown

Η Αφροδίτη με στεγνά τώρα τα μάτια

χαμογέλασε. Συνέχισε να διαβάζει: «Πάντως ο Μάρτης εδώ στην Αμερική δε διαφέρει τόσο από τον ελληνικό Μάρτη. Τώρα που σου γράφω αυτό το γράμμα έχουμε μέσα Μαρτίου και οι βροχές και οι κακοκαιρίες είναι συχνές. Καλά λέμε στην Ελλάδα “Μάρτης γδάρτης και κακός παλουκοκαύτης”. Αλλά σιγά σιγά θα στρώσει ο καιρός. Εδώ στην Αμερική λένε την παροιμία “ο Μάρτης μπαίνει σαν λιοντάρι αλλά φεύγει σαν αρνάκι”! Δεν είναι πολύ ωραία παροιμία;»

Δες ένα απόσπασμα από τη φιλαρμονική της Βιέννης να εκτελεί ένα απόσπασμα από τη συμφωνία με τίτλο «Άνοιξη», του Robert Schumann, ο οποίος εμπνεύστηκε από τις απότομες αλλαγές του Μαρτίου

[youtube <https://www.youtube.com/watch?v=xrMSZIZDcFY?rel=0>]

Η Αφροδίτη γέλασε δυνατά. Σκέφτηκε ότι η ξαδέρφη της, έτσι ενθουσιώδης όπως ήταν στον χαρακτήρα, θα επαναλάμβανε συνέχεια αυτή τη φράση στους γονείς της και τον αδελφό της, αφού της άρεσε τόσο πολύ. Συνέχισε να διαβάζει: «Τέλος πάντων, να μη στα πολυλογώ, χτες έβγαλε επιτέλους λίγο ήλιο και οι γονείς μας, μας πήγαν εκδρομή για έναν περίπατο στα Απαλάχια Όρη! Ξέρεις πόσο αγαπάει ο μπαμπάς μου αυτές τις μεγάλες διαδρομές. Όμως, Αφροδιτούλα μου, μπορεί να πιάστηκαν τα πόδια μας από το περπάτημα αλλά τα μέρη που είδαμε, τα δέντρα, τα ποταμάκια και ο ατέλειωτος ορίζοντας άξιζαν τον κόπο.

Άκουσε το κομμάτι «Άνοιξη στα Απαλάχια όρη» του Aaron Copland

Image not found or type unknown

Μόνο που όταν είδα τον ήλιο να

ανατέλει, τότε σκέφτηκα ότι θα ήταν τόσο όμορφα αν ήσουν κι εσύ εδώ και τα βλέπαμε όλα αυτά μαζί! Μου λείπεις ξαδερφούλα μου. Μου λείπεις πολύ. Και σε μένα και στον Νίκο. Όμως δεν τέλειωσα την ιστορία μου. Το καλύτερο σ' το άφησα για το τέλος! Το καλοκαίρι θα έρθουμε στην Ελλάδα να σας δούμε! Μας το ανακοίνωσαν χτες βράδυ οι γονείς μας! Σύντομα θα βρεθούμε και θα τρέξουμε παρέα στο δασάκι μας! Οπότε να μην στεναχωριέσαι καθόλου! Σε λίγους μήνες θα είμαστε κοντά σου! Σε φιλώ με την υπόσχεση να ανταμώσουμε γρήγορα, η ξαδέλφη σου, Έλενα.»

Image not found or type unknown

Συγκινήθηκε πάλι η Αφροδίτη. Αλλά δεν

πειράζει. Θα έκανε υπομονή μέχρι το καλοκαίρι. Και τότε όλα θα ήταν όπως παλιά. Δεν πειράζει. Όμως είχε έρθει η ώρα να της απαντήσει. Γι' αυτό είχε έρθει σ' αυτό το δασάκι. Για να γράψει με την ησυχία της το δικό της γράμμα. Γιατί έτσι, καθώς θα έγραφε, η εικόνα των ξαδερφιών της δεν θα της φαινόταν τόσο μακρινή. Έβγαλε από την αριστερή τσέπη του μπουφάν της ένα μολύβι και το αγαπημένο της μπλοκάκι και άρχισε να γράφει...

Αλέξανδρος Σαββόπουλος